GIMNASTICA FEMININĂ ROMÂNEASCĂ POATE REVENI PE PODIUMUL CAMPIONATELOR MONDIALE

Încă de la campionatele mondiale de la Fort Worth '79 se putea observa că gimnastica masculină, invidioasă pe marile succese ale gimnasticii feminine, a început un asalt impetuos pentru a o întrece vizibil la Jocurile Olimpice '80, acest asalt s-a încheiat cu un succes spectaculos la Moscova, la campionatele mondiale, de acum cîteva săptămîni. Toată lumea a fost de acord, la acest ultim mare examen al gimnasticii mondiale, că evoluțiile feminine s-au dovedit în declin, în timp ce evoluțiile masculine au fost strălucitoare. Este adevărat, mari vedete ale scenei feminine ca Nadia Comăneci sau Neli Kim n-au mai apărut acum, iar noile campioane absolute, la Olimpiada '80, Elena Davidova și la Campionatele mondiale '81, Olga Bicerova, nu au cucerit nici un titlu la aparate. S-au prezentat multe gimnaste de talie mică, specializate în elemente acrobatice, dar frumusețea gimnasticii a scăzut.

În acest ansamblu, nici gimnastica feminină românească nu a reușit să păstreze nivelul din evoluțiile anterioare. În absența Nadiei Comăneci, celelalte 3–4 gimnaste consacrate nu au reușit să mențină standardul echipei la nivelul podiumului. Cauzele sînt multiple, dar cele mai importante țin de ritmul, exigența și calitatea pregătirii.

Avem noi gimnaste talentate. Țara este împînzită de nuclee de mici gimnaste. Talentele au și început să apară, de mare perspectivă, dacă ținem seama, de pildă, că selecționata junioarelor mici din România a întrecut recent, la Tallin, echipa similară a Uniunii Sovietice. Important și hotărîtor pentru o revenire și reușită va fi modul de activitate, devotamentul antrenorilor, al sportivelor și școlilor, căutările noi, contactele dese cu echipele străine valoroase, cultivarea continuă a unui grup de antrenori și antrenoare dotați pentru a conduce gimnastica feminină de performanță.

Situația actuală ce apare ca o perioadă de tranzit, de la echipa Nadiei Comăneci spre echipa Cristinei Grigoraș, trebuie cît mai repede parcursă. Există toate condițiile pentru ca gimnastica feminină românească să poată reveni cu succes pe podiumul campionatelor mondiale în 1983 la Budapesta și al Jocurilor Olimpice, în anul 1984, la Los Angeles și, între timp, pe podiumul campionatelor europene.

Aurel NEAGU

ÎNCREDERE JUSTIFICATĂ ÎN „NOUL VAL" AL URMAȘELOR NADIEI COMĂNECI

Un an competițional atît de bogat pentru gimnastica noastră s-a încheiat, recent, la Belgrad, cu o competiție de juniori, deci a speranțelor, pentru a sugera, parcă, perspectivele, viitorul acestui atît de îndrăgit sport: Campionatele balcanice, întrecere care a evidențiat, odată în plus, bogata pepinieră de cadre talentate, valoroase.

Într-adevăr, **Dorina Ungureanu**, noua campioană absolută și cîștigătoare a două medalii de aur în finalele pe aparate, **Teodora Boiangiu**, învingătoare în finala de la paralele și clasată pe locul II la individual compus, **Dana Dumitru, Ștefania Marin, Camelia Renciu, Raluca Bugner** au dovedit calități certe de viitoare performere, iar succesele lor de la Balcaniada de junioare sînt o premisă pentru viitoare afirmări internaționale în „arena mare" a gimnasticii. De fapt, succesele pe echipe, la individual compus și pe aparate (numai „solul" a scăpat sportivelor noastre) de la Belgrad s-au situat, în timp, foarte aproape de o altă victorie remarcabilă a echipei noastre de junioare, în liniile generale aceeași de la Balcaniadă, cea obținută în întîlnirea cu reprezentativa Uniunii Sovietice, desfășurată la Tallin. Și acolo, dubla victorie a gimnastelor române a avut un ecou favorabil în rîndurile specialiștilor, evidențiind faptul că perspectivele gimnasticii noastre feminine pot fi privite cu optimism și încredere.

Este o încredere care se bizuie pe munca pasionată, competentă, entuziastă, care se desfășoară în centrele de tradiție ale gimnasticii noastre feminine și ni se pare firesc să subliniem, în context, că la **Sibiu, Constanța, Arad, Focșani, Ploiești, Bacău, Deva, Onești și București** — pentru a nu aminti decît orașele care au avut gimnaste fruntașe în ultimele competiții de copii și juniori organizate în acest an — antrenori harnici și pricepuți scot mereu la iveală gimnaste tinere, de reală valoare competițională, dintre care unele s-au și afirmat. În afara celor 6 tinere gimnaste care au alcătuit echipa pentru Balcaniadă, se cuvine să le menționăm, pentru posibilitățile certe de care dispun, pe **Angela Sandu, Tania Bolea, Melania Rus, Daniela Țibichi, Daniela Silvaș, Irina Gheorghiu.**

Este o premisă că, în acest fel, însăși gimnastica noastră va putea face pași serioși înainte pe drumul consolidării prestigiului său internațional.

Elena DOBINCA

Ecaterina Szabo, *campioană absolută de junioare a Europei, una din speranțele gimnasticii noastre feminine.*

NUMAI PREGĂTIREA CONTINUĂ, EXIGENTĂ, DE ÎNALT NIVEL, POATE ASIGURA MEDALIILE DE AUR, ARGINT ȘI BRONZ!

La Campionatele mondiale de la Moscova, cel mai greu examen competițional al gimnasticii noastre feminine în acest an, echipa reprezentativă a României s-a clasat, după cum se știe, pe locul 4, după ce — timp de mai mulți ani — ea s-a aflat pe podiumul marilor întreceri mondiale. În scrisorile pe care cititorii ni le-au trimis, pe marginea comportării gimnastelor noastre la recentele campionate mondiale, o întrebare revine ca un laitmotiv: în condițiile de concurs de la Moscova, ar fi fost oare posibil ca reprezentativa noastră să obțină un rezultat mai bun, să se numere, din nou, printre formațiile medaliate?

În contextul competiției moscovite, luînd în considerare nivelul la care s-au prezentat celelalte echipe candidate la medalii, era posibil ca gimnastele române să obțină un rezultat mai bun și să cîștige cel puțin medalia de bronz pe echipe. Aceasta ar fi fost însă posibil numai **în condițiile în care cele sase gimnaste aliniate în concurs ar fi evoluat la nivelul lor cel mai bun, cunoscut din alte competiții internaționale, fără ratări, în plenitudinea forțelor lor fizice. Cu alte cuvinte, rezultatul ar fi fost altul, evident superior, dacă gimnastele noastre ar fi avut pregătirea corespunzătoare pentru un examen atît de greu.**

Analizînd participarea la Campionatele mondiale de la Moscova, nu putem să nu reținem faptul că în anul 1981 lotul nostru reprezentativ a fost angajat în trei evenimente majore care, neîndoios, au sporit considerabil dificultatea misiunii specialiștilor și gimnastelor aflate în pregătire la Deva. Au fost, mai întîi, Campionatele europene de la Madrid, unde au evoluat Cristina Grigoraș, Rodica Dunca și Emilia Eberle, dar pentru acest concurs s-au pregătit numeroase alte componente ale lotului, iar Dumitrița Turner și Mihaela Stănulet au fost rezervele de bază, făcînd chiar deplasarea în capitala Spaniei. Au fost, apoi, Jocurile Mondiale Universitare de la București pentru care, în linii generale, greul a căzut tot pe umerii gimnastelor amintite, din echipa care a dominat net Universiada făcînd parte Emilia Eberle, Rodica Dunca, Dumitrița Turner și Nadia Comăneci. Și, în fine, cel mai greu examen competițional de pe întreg cuprinsul anului: Campionatele mondiale de la Moscova, competiție de prestigiu, în care echipa avea misiunea de mare răspundere ca — deși lipsită de Nadia Comăneci — să se pregătească și să lupte, cu toate forțele, pentru un loc fruntaș în ierarhia mondială.

Din păcate, **echipa noastră reprezentativă n-a mai avut resurse să repete, la campionatele mondiale, reușitele de la campionatele europene și Universiadă, nerealizîndu-și astfel obiectivele propuse pentru competiția de la Moscova** și aceasta, în primul rînd, din vina ei, a gimnastelor care au alcătuit-o, a tehnicienilor care au primit misiunea să pregătească formația, cît și a federației de specialitate, care ar fi trebuit să urmărească îndeaproape și să controleze modul în care antrenorii și gimnastele abordează cel mai important eveniment gimnastic al anului.

Firește, se pune întrebarea: de ce nu s-a realizat la Moscova obiectivul propus, de ce de la această mare competiție gimnastele române s-au întors fără nici o medalie?

Una din cauzele care au grevat cel mai mult evolutia echipei României a fost **pregătirea slabă a exercițiilor impuse.** Se știe foarte bine, că aceste exerciții determină decisiv clasarea finală a unei echipe. În mod surprinzător, această parte a întrecerii — practic mai ușoară din punct de vedere tehnic (în exercițiile impuse din acest ciclu olimpic nu figurează nici un element de categoria „C"!), în care accentul se pune pe interpretare, pe expresivitate, siguranță, precizie, virtuozitate — a fost deficitară la gimnastele noastre, ele manifestînd o supărătoare nesiguranță, care a afectat, atît comportarea individuală a unor sportive, cît și cea de ansamblu, a întregii echipe. Emilia Eberle a ratat, de pildă, la două aparate (paralele și bîrnă), iar Mihaela Stănulet și Dumitrița Turner s-au poticnit și ele la bîrnă.

Desigur, în programul liber ales al gimnastelor noastre s-au făcut în ultimul an modificări importante, s-au adăugat elemente și combinații noi, mai apropiate de cerințele internaționale. Dar, trebuie să spunem că și la acest capitol **s-au vădit serioase rămîneri în urmă, mai ales în ce privește dificultatea și compoziția exercițiilor alese la paralele și sărituri, execuția artistică la sol,** pentru a nu le menționa decît pe cele mai importante. Să mai menționăm că **la partea muzicală pentru exercițiile la sol ale unor gimnaste s-a lucrat (și s-au efectuat modificări) pînă în preajma plecării spre Moscova (!), iar desele schimbări de coregrafi au afectat și ele, într-o măsură apreciabilă, nivelul general de pregătire a echipei noastre.**

La Moscova, într-o competiție de importanță majoră, cu numeroase echipe aspirante la locurile fruntașe și cu peste 100 de sportive din întreaga lume, în care cele 6 gimnaste românce aveau o misiune dintre cele mai importante, **echipa s-a dovedit lipsită de forță, toate componentele ei au manifestat o excesivă stare emoțională** (cel mai concludent exemplu ni l-a oferit Cristina Grigoraș, de care a depins, la un moment dat, cîștigarea medaliei de bronz pe echipe, dar care în ultima execuție a concursului liber ales a căzut la bîrnă, după ce executase foarte bine cea mai dificilă combinație a exercițiului), cu consecințe directe asupra punctajului realizat atît la impuse, cît și la liber alese. A apărut deci, clar că echipa nu a beneficiat **de pregătirea necesară, tocmai pentru acest concurs, în care se astepta foarte mult de la ea,** iar faptul că, nu de puține ori, fetele noastre erau tîrîte în podium la încălzire, nereușind să se încadreze în cele trei minute acordate la fiecare aparat, spune și el destul de mult.

Pe de altă parte gimnastele noastre nu au fost întotdeauna apreciate corespunzător de unele brigăzi de arbitraj, la nivelul real al exercițiilor prezentate, pierzîndu-se, și în acest fel, prețioase zecimi de punct.

Cîteva cuvinte și despre formula de echipă pentru care au optat cei doi antrenori. Unele dintre gimnaste au manifestat, în mod constant, un declin de formă în acest an, ratînd concurs după concurs, dar **ele au fost totuși incluse în echipa pentru „mondiale".** Cazul Dumitriței Turner este elocvent. Pentru toată lumea era vizibil faptul că ea nu e refăcută după un traumatism suferit la picior, schiopătînd atît la festivitatea de deschidere a campionatelor, cît și la antrenamente. Și totuși, la debutul întrecerii feminine, și Dumitrița Turner a apărut în echipă.

Un aspect important căruia nu i s-a acordat la timp atenția cuvenită este **lipsa de decizie care s-a manifestat la nivelul factorilor de răspundere ai echipei și neluarea operativă a măsurilor care se impuneau.** Astfel, în concursuri premergătoare campionatelor mondiale — la campionatele balcanice, în meciul amical demonstrativ cu reprezentativa Bulgariei, ca și la campionatele naționale —, **gimnastele din lot au manifestat neajunsuri serioase, au ratat nepermis de mult, dar nu s-a întreprins mai nimic pentru atenuarea situației. În schimb a fost cerută cu insistență efectuarea unui turneu în străinătate** unde nu s-a cîștigat în pregătire. În plus, pe o lungă perioadă, antrenorii au tolerat ca gimnastele să poarte și povara unei greutăți corporale excedentare, cu care sportivele au avut serios de luptat.

Fără îndoială, antrenorii **Atanasia Albu** și **Octavian Belu,** desemnați la cîrma lotului de la începutul lunii aprilie, au depus un mare volum de muncă și au lucrat cu cele mai bune intenții pentru pregătirea echipei. Dar insuficienta lor experiență, poate că și alte cauze au făcut ca între intenții și realități să existe apreciabile diferențe și ei nu pot fi scutiți de critică. În fond, au beneficiat de laude și aprecieri atît după Campionatele europene de la Madrid, cît și după Universiada de la București, astfel că **este firesc ca ei să se implice total și în nereușita echipei noastre reprezentative la Campionatele mondiale de la Moscova.**

● **Selecția unui lot tînăr, valoros, de perspectivă,** care să includă cele mai bune gimnaste ale țării, **se impune cu prioritate. Lavinia Agache, Rodica Dunca, Cristina Grigoraș, Ecaterina Szabo, Dorina Ungureanu, Mariana Silișteanu, Teodora Boiangiu, Angela Sandu, Aura Anghel, Laura Cutina, Ștefania Marin, Camelia Renciu, Dana Dumitru** pot face oricînd față rigorilor viitoarelor mari întreceri.

● **Trebuie valorificată într-o măsură mai mare experiența practică a unor specialiști,** și în aceste momente nu trebuie uitat că **Nicolae Buzoianu, Ana Crihan** și **Adrian Goreac** de la Sibiu, **Maria Florescu-Cosma** de la Deva și **Mihai Agoston** de la Baia Mare sînt cîțiva dintre antrenorii care pot avea o contribuție majoră la ridicarea gimnasticii noastre feminine pe primele trepte ale podiumului mondial.

● Pentru viitoarele mari competiții, **exercițiilor impuse trebuie să li se acorde o atenție considerabil mai mare, iar la liber alese trebuie pregătite mai multe elemente de risc, originalitate și noutate.**

Acum, în acest stadiu în care se află gimnastica noastră feminină **de mare importanță ni se pare luarea unor măsuri care să înlăture deficiențele semnalate în Campionatele mondiale de la Moscova,** să valorifice, la un nivel superior, potențialul uman de care dispune gimnastica românească pentru ca, într-un timp cît mai scurt, ea să-și reocupe locul fruntaș pe care îl merită în ierarhia mondială.

Constantin MACOVEI